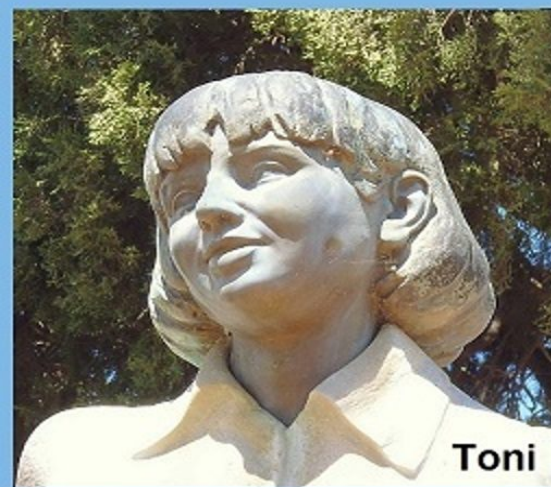

skutečný
případ

Ztracené dívky z Alcasser

Toni

Desiree

Miriam

A large white rose in full bloom, surrounded by several smaller purple flowers and a green rose bud on a stem with leaves.

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Ztracené dívky z Alcasser

JOE GARCIA

Splendidum družstvo ● Vražné, Hynčice

Ztracené dívky z Alcasser

Copyright © Joe Garcia, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-045-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-046-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-047-1 (PDF)

Obsah

Prolog

1. La Romana, středa 27. ledna 1993
2. Alcasser
3. Valencie 10. listopadu 1992
4. Antonia Gomez Rodriguez - přezdívána "Toni"
5. Maria Deseada Hernandez Folch - přezdívána "Desiree"
6. Miriam Garcia Iborra
7. Alcasser, 13. listopad 1992
8. Očití svědci
9. La Romana, 13. listopadu 1992
10. Pátrání po dívkách
11. Picassent, 16. listopadu 1992
12. Palác La Moncloa, 10. a 24. prosince 1992
13. Ohledání místa činu
14. Forezní anatomický ústav ve Valencii, 27. leden 1993
15. Kasárna Patraix, 28. leden 1993
16. Kasárna Patraix, 29. leden 1993
17. Nový výslech Miguela Ricarta, 29. leden 1993
18. Kdo byl Miguel Ricart Tárrega
19. Antonio Angles Martins
20. Nuria Pera Mateu
21. Výslech podivína
22. Útěk Antonia Anglese
23. Nová výpověď Miguela Ricarta
24. Soud
25. Poslední výpověď Miguela Ricarta
26. Anglesova matka

Epilog

Zdroj

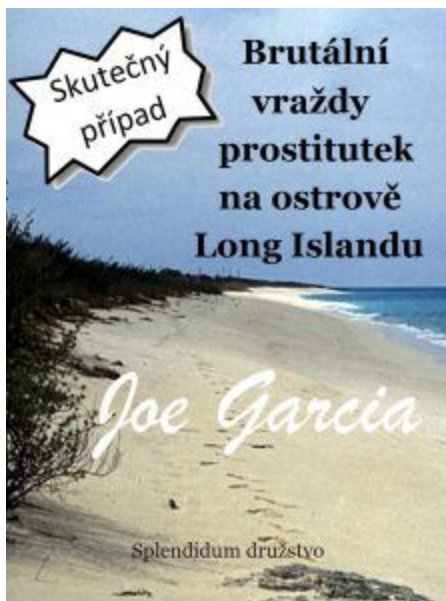
Prolog

Autor si prostudoval dostupný materiál o vraždách a stejným způsobem jako je hraný film, který využívá prvky typické pro dokumentární film, napsal tuto knihu.

Kniha je velice čtivá a děsivá zároveň, protože nejde o fikci, ale o skutečný příběh.

Hlavním zdrojem je kniha *¿Qué pasó en Alcacer?*, kterou napsal Juan Ignacio Blanco, a která musela být zanedlouho po vydání v celém Španělsku stažená z pultů.

1. díl

1. La Romana, středa 27. ledna 1993

La Romana je malé město a oblast kolem je docela pustá, jen sem tam spatříte obydlené domy. Temné klikaté cesty protkané španělským venkovem svírají travnaté pahorky a podhůří.

Gabriel Aquino Gonzalez farmář v důchodu se věnoval řadě koníčků, kdy na prvním místě bylo včelařství.

Gabriel měl své úly poblíž majetku tchána svého dospělého syna. Tchán se jmenoval Jose Sala a byl zhruba o patnáct let mladší než Gabriel, kterému táhlo na sedmdesátku. Oba muži spolu vycházeli velice dobře.

Toho dne v deset hodin ráno zaparkovali auto na konci silnice a šli k úlům, které se nacházely poblíž ruin starého opuštěného domu.

„Já už to nedávám,“ povzdechl si Gabriel a zůstal stát opřený o svou chodící hůl.

Slunce krásně svítilo a Jose ho vybídl, aby se spolu posadili na nedaleké pařezy a zapálili si cigarety.

„To víš. Roky jsou tady. Nikdo nemládne, ale ty jsi ještě Gabriely chlapák,“ povzbuzoval svého přítele Jose.

„Bejvávalo. Uvažuji, že už s tím seknu.“

„To si neumím představit, že se vykašleš na své milované včeličky.“

„Máš pravdu! Nebude to jednoduché vzdát se svého nejoblíbenějšího koníčka, ale když mě už ty nohy bolí a dechu se nedostává,“ slastně vyfoukl cigaretový kouř a Jose se rozesmál. Věděl, že je Gabriel silný kuřák, ale už nic nekomentoval.

Gabriel se najednou postavil a řekl: „Jdu si protáhnout kosti.“ Vydal se na procházku po okolí.

„Jo, jo, pak pro mě přijď!“ slunil se Jose.

Gabriel často obcházel dvě opuštěné budovy, které kdysi byly jeho domovem. Koukal přimhouřenými očima na rozvaliny a zavzpomínal na dávno minulé časy. Na svou matku ... nahrnuly se mu slzy do očí. Je to už tak dávno. Chtěl odejít, když koutkem oka zahlédl něco lesklého.

Gabriel přišel blíže a vykřikl úlekem. Rychle se vracel ke svému příteli, kterého už potkal na půli cesty.

„Pojď se mnou. Je tam něco divného,“ ukazoval holí k rozvalinám.

„Co by tam mohlo být divného?“

Oba muži se opatrně přiblížili k tomu, co vyděsilo staršího muže.

„Kdo tady vykopal ten příkop?“ podivil se Jose.

„Kdyby jen to. Podívej se, co je pod těmi naházenými větvemi.“

„Vypadá to, jako nedávno vykopaný hrob. Asi tam někdo pohřbil nějaké zvíře. Proč by platili za kafilerii, že?“

„Jo?! A které zvíře nosí hodinky?“

„Jaké hodinky?“

„Tak, co se to tam dole leskne?“ ukazoval Gabriel na místo, kde se leskl nějaký kov.

Jose Sala měl náhodou u sebe starou špachtli, kterou používal při práci s úly. S touto špachtlí po stažení některých větví se pokusil dostat z hlíny lesklý předmět.

„Máš pravdu, jsou to hodinky ... panebože, je tu mrtvola,“ zakřičel Jose a neměl daleko k omdlení.

To, co Jose Sala a Gabriel Aquino Gonazalez toho dne v La Romaně objevili a příběh s tímto nálezem spojený, šokoval Španělsko až do morku kostí ... změnil se způsob, jakým celá země přistupovala k podobným případům. Je to příběh, který je plný konspiračních teorií, pověstí o neschopné policii a politické korupci.

2. Alcasser

Tady se začíná příběh ztracených dívek z Alcasser.

Alcasser je malé městečko ve španělské provincii Valencia s populací něco přes sedm tisíc obyvatel. Nalézá se asi patnáct kilometrů jihozápadně od samotného města Valencie.

Alcasser je velmi blízko východního španělského pobřeží, jen asi dvacet minut jízdy. Historie tohoto města sahá až do středověku. V nedalekých oblastech byly objeveny ruiny z doby římské a artefakty z vykopávek odhalují, že v této oblasti sídlili Germáni.

Až do 13. listopadu 1992 nebyla obec Alcasser vůbec ničím výjimečným proslulá.

3. Valencie 10. listopadu 1992

Z jednoho pokoje se ozývalo srdcervoucí sténání mučené dívky. Mladík se koukne do pokoje, kde jeho starší bratr kouká na video, kde dva muži mučí a znásilňují velice mladou dívku. Všimne si, že se přitom ukájí. Usměje se a chce odejít, když ...

„Co čumíš?“ vzdychne naposledy.

„Tebe to ještě bere?“ podiví se mladík.

„To je hovno. Ale zažít to ve skutečnosti, to by bylo něco.“

„To jo, a pak sedět v base.“

„Tichý svědek, žádný svědek. Jak bude příležitost ... jdeme do toho.“

„Jdeme?“

„Ty píčo ... na tom se dají vydělat pěkné prachy.“

„Nerozumím a nechci rozumět.“

„Ničemu nerozumíš, protože jsi od narození debil. Nejen, že si užijeme, ale také zbohatneme. Mám plán.“

„Ty máš plán. Už teď to smrdí, vole!“

„Musíš bejt chytrej, čuráku a hlavně o tom drž zobák!“

Mladík mávne rukou a jde si do lednice pro pivo v plechovce. Má za to, že se jeho starší bratr vytahuje, i když ... jeden nikdy neví. Otřásl se hnusem a zároveň i vzrušením.

4. **Antonia Gomez Rodriguez - přezdívaná "Toni"**

Antonia Gomez Rodriguez byla nejmladší ze čtyř dětí a byla pojmenována po své babičce. Přestože sdílela pokoj se svou sestrou Luisou, více si rozuměla se svým starším bratrem Fernandem, tomu se i často svěřovala. V dětském pokoji mohly mít jen jeden plakát. Víc jim matka nedovolila.

Toni byla velmi plachá dívka a často dost nervózní, každou chvíli se něčeho polekala. Je dlužno říci, že přesto všechno byla laskavá a soucitná mladá slečna. Matka si vzpomíná na dobu, kdy Toni přišla domů se zatoulaným kotětem. Vyprosila si, aby se mohla o kotě starat a skutečně se o zvířátko starala, jako by to bylo její vlastní dítě.

V roce 1992 ukončila ve svých 15 letech studium a čekala, až ji bude 16 let, aby mohla začít pracovat a vydělávat peníze. Těšila se, že si konečně nakoupí pěkné oblečení.

Toni byla svědomitá a dobře vychovaná dívka. A pokud se měla někde zdržet, vždy včas o tom podala rodině zprávu.

* * *

Rodiče Toni nervózně pochodují po obývacím pokoji ve svém nízkopodlažním domě na okraji města, vedle oranžových hájů.

„To je, ale opravdu divné. Dvě hodiny ráno a Toni není ještě doma,“ mrkne matka na velké skříňové hodiny.

„Nevím, ale mám zlé tušení,“ kouká otec Toni znepokojeně z okna.

„Nesýčkuj. Tři hodiny zpoždění u mladé dívky, nemusí nic znamenat. Třeba se zapomněla v náručí nějakého chlapce.“

„To ji není podobné. Ona by zavolala. Dobře ví, že bychom měli strach. Něco se stalo, něco se stalo. Já to vím,“ řekl už skoro s pláčem otec Fernando Gómez.

„Nesmíme myslet hned na to nejhorší.“

„Nevím, co se mohlo stát. Nedokážu si to vysvětlit,“ stále Fernando bědoval s výrazným přízvukem ze Sierra de Cádiz, kde se narodil.

„A co se stalo?“ objeví se ve dveřích jejich dva synové.

„Toni není ještě doma.“

„To je divné,“ zvažněl Fernando junior.

„To se stává i v lepších rodinách,“ mávl rukou mladší bratr a odešel do svého pokoje.

Nikoho tímto prohlášením nepřesvědčil.

5. Maria Deseada Hernandez Folch - přezdívaná "Desiree"

María Deseada Hernández Folch měla jen jednoho sourozence, starší sestru jménem Rosana. Vyrůstala ve spořádané rodině a houževnatě se věnovala atletice, kde podávala velmi dobré výkony. Bez ohledu na roční období se vždy zabývala nějakým druhem soutěžního sportu. Lidé o ni říkali, že je tvrdohlavé děvče. A díky tomu zřejmě byla ve sportech úspěšná. Desiree měla svůj vlastní pokoj. Na stěně u hlavy postele visel pár nových bruslí; a všude po pokoji jste mohli vidět velké množství medailí získaných za různé sportovní aktivity. Plánovala si, že se bude věnovat profesionálnímu bruslení.

Jak se jí dařilo ve sportu, tak se jí nedařilo ve škole a v roce 1992 musela opakovat osmý ročník.

* * *

Desireina matka byla zmizením dcery zničená. A aby toho nebylo málo, její manžel Vicente trpěl smrtelnou nemocí. Rodina žila v těsné blízkosti radnice, v domě v prvním patře, velmi dlouhém a úzkém. Charakteristickým znakem rodinného domu Hernández byly některé

sépiové dlaždice zdobené kresbami kukuřičných klasů, které sloužily jako sokl pro balkon, který vybíhá do ulice.

„Někdo zvoní,“ volal otec ze své ložnice, kde ležel. „To bude asi Desiree.“

Matka běžela otevřít, ale nebyla to její dcera, ale sousedka.

„Co se stalo, že jsi taková přepadlá?“ podivila se starší žena a požádala svou sousedku o trochu černé kávy, kterou si zapomněla koupit.

„Je to Desiree?“ ptal se otec, ale dostal zápornou odpověď.

„Něco je s Desiree?“ nechápala stále návštěvnice, co se v této domácnosti stalo.

„Ani mi nemluv. Desiree včera odešla z domu poté, co si připravila tašku, aby si dnes šla zaplavat. Přišla, dala mi pusku a v tu chvíli jsem uslyšela, jak se otevírají dveře do ulice a někdo jí volal. Byla to Miriam, která pro ni přišla, jako vždycky. Když už bylo jedenáct hodin večer a ona nepřišla, měla jsem strach. Uplynula hodina, nevydržela jsem to a zavolala jsem do domu jejích přítelkyň a oni mi řekli, že ani ony nedorazily ještě domů. Zanedlouho jsme se už všichni sešli, velice znepokojeni jejich zpožděním.“

„Hm, to je zlé,“ rozklepaly se sousedce rty a matka Desiree se dala do pláče.

6. Miriam Garcia Iborra

Miriam Garcia Iborra na rozdíl od ostatních dvou dívek byla nejstarším dítětem se dvěma mladšími bratry. Tito dva mladší bratři chodili do stejné školy jako Desiree. Miriam (14 let) byla nejstarší a teprve před měsícem začala studovat odborný výcvik. Měla pěkné dětství.

Byla to normální rodina, která žila v prostorném podkroví se spoustou světla. Fernando García tvrdě pracoval, začínal jako prodavač, dokud nebyl schopen založit vlastní společnost na výrobu matrací, což je rodinný podnik, kde pracoval se svým otcem a bratry. Vždy se snažil udělat vše proto, aby jeho manželce a třem dětem nic nechybělo.

Miriam byla stydlivá, krásná a inteligentní dívka, která navzdory svému mladému věku dokázala víc, jak její starší vrstevníci. Doma měla svůj vlastní pokoj s borovým nábytkem; své baletní pantofle si věšela nad hlavou postele a plakáty na stěnách zobrazovaly slavné tanečnice. Toužila se stát skvělou tanečnicí, o čemž svědčí velký nápis umístění v jejím pokoji „*Tanec je umění*“. Stejně jako Toni byla i Miriam plachá a zdrženlivá. Milovala poezii, kterou nejen četla, ale i psala. Často sdílela své vlastní básně se svými přáteli, kteří si o několik měsíců později její básně předávali.

Miriam měla světle hnědé vlasy, modré oči a pohlednou tvář, což poutalo pozornost mnoha chlapců v její třídě a okolí.

Miriam, ale chlapci nezajímali. Svůj veškerý volný čas věnovala baletu, byl její největší vášní. A na rozdíl od své přítelkyně Toni plánovala pokračovat ve vzdělávání. Přestože neměla mnoho času na své přátele, někdy trávila víkendy se svými dvěma nejlepšími kamarádkami z Alcasseru z rodného města a to ji bohužel bylo osudné.

To smutné ráno zůstali její bratři Fernando, o rok mladší než ona, a devítiletý Martin u svých prarodičů z otcovy strany. Cítili, že se něco děje, přestože netušili, že Miriam zmizela.

* * *

Ztracené dívky se všechny narodily ve Valencii, vyrostly v městečku Alcasser a byly nerozlučné přítelkyně. Další jejich velká přítelkyně byla dívka jménem Esther Diaz Martinez. V listopadu 1992 Esther onemocněla těžkou chřipkou, a tak nemohla se jít bavit s dívkami jako jindy, což ji zachránilo život.

12. listopadu 1992 zavolala patnáctiletá Toni do místní rozhlasové stanice 107,7 a věnovala píseň svým přítelkyním, jmenovitě Esther, Miriam a Desiree. Píseň „Major Tom“, na verzi Davida Bowieho zpíval Peter Schilling.

Shodou okolností se rozhlasový moderátor, který se jmenoval „Monfi“, zeptal Toni, co plánuje dělat o víkendu. V zásadě řekla, že neví, ale že nezůstane doma.

Tento zvukový záznam, se stal pokladem pro její rodinu, poté, co ona a její přítelkyně zmizely.

7. Alcasser, 13. listopad 1992

Desiree a Miriam byly celý den ve škole, zatímco starší Toni strávila odpoledne se svou další kamarádkou Esther. Miriam se vrátila domů ze školy zhruba ve 2:00 odpoledne. To ji naposledy viděli její rodiče. Otec Fernando, byl doma nemocný s chřipkou.

Dům Esther se nacházel na jihozápadním okraji Alcasseru, který je nejbližší k sousednímu městu Picassent, kde údajně zamířily dívky.

Toni, Miriam a Desiree se nakonec setkaly v Estherině domě.

„Pojďte dál děvčata, Toni už tu je,“ přivítala Esther dívky a zakašlala.

„Ty jsi nemocná Esther?“ zeptala se Desiree.

„Asi mám chřipku. Dnes budu doma,“ odvedla je do svého pokoje, kde se přivítaly s Toni.

„A co je vůbec v Coolor za akci?“ zeptala se Toni.

„Moji přátelé tam mají rozlučkový večírek a chtějí vybírat peníze na třídní výlet na konci roku,“ vysvětluje Miriam.

„A to tam chceš jít do Picassentu půl hodiny pěšky?“ diví se Desiree.

„Ne. To bychom vzaly stopa,“ odvětí Toni. „A je tu ještě jedna možnost, jak prožít dnešní večer,“ usměje se tajemně.

Děvčata zpozorněla, a pak dlouhé hodiny klábosily o všem možném.

„Kolik je vůbec hodin?“ zeptala se náhle Desiree.

„20.00,“ koukla se Esther na hodinky.

„Musíme jít,“ vystřelila z křesla Toni.

„Kam spěcháš? Ještě jsi nám neřekla, co chceš podnikat a o co přijdu, když musím zůstat doma,“ usmívala se Esther.

„Zítra ve dvě u tebe, a pak ti všechno povíme.“

Dívky odešly a Esther v tu chvíli ani na chvíli nenapadlo, že je vidí naposledy. Mohla děkovat Bohu, že byla nemocná a nemohla jít s nimi.

* * *

Podle všeho se tři dívky vydaly navštívit noční klub Coolor. To, aspoň všechny sdělily svým příbuzným. Bohužel nevíme, jaké byly skutečné záměry dívek v tento páteční večer. Z domova své přítelkyně Esther vyrazily zhruba v osm hodin večer. Pravdou je, že šly po cestě vedoucí do nočního klubu Coolor, podle očitých svědků, ale nikdy tam nedorazily.

Ještě zajímavější je, že dívky neměly ani peníze, které by mohly utratit v klubu, ani předem zakoupené vstupenky. O peníze by si musely říct rodičům a to žádná neudělala.

Tato skutečnost budí dojem, jako by je někdo pozval na soukromou akci. A přestože byly viděny méně než jeden blok od klubu, podle svědectví jejich přátel, tam nikdy nedorazily.